

[Gorssen]

sætning til lodsejere ved private veje kunne udnytte ejendommens beliggenhed ved vejen til bebyggelse eller på anden måde uden at betale derfor. Selv om der kunne opnås administrative lettelser ved f. eks. finansiering over ejendomsskatterne, bør vejbidrag opretholdes, for at borgerne ved offentlige og private veje bliver ligestillede og for at sikre, at de enkelte interesserede ejendomme betaler for de fordele, som vejen giver dem.

Det må anses for værdifuldt, at der ved lovforslaget tilvejebringes en tydeliggørelse og rationalisering af de nugældende gamle retsregler og vedtægtsbestemmelser, som kan være svære at finde, eller som ligefrem har givet anledning til megen tvivl. Ikke mindst de hidtidige regler om bidrag til endelig belægning har givet anledning til tvivl og mange klager, og lovforslagets regel om vejbidrag til begrænset udvidelse af offentlige veje er lettere forståelig for lodsejerne og mere rationel.

Det må ligeledes anses for tilfredsstillende, at det direkte af lovforslaget fremgår, at der som hovedregel ikke kan kræves vejbidrag til facadeløse veje, hvortil der ikke kan opnås direkte adgang fra ejendommen.

Endvidere er lovforslagets regler om fremlæggelse af vejbestyrelsernes påtænkte beslutninger om pålæg af vejbidrag helt i tråd med ønsket om en større offentlighed i forvaltningen. Selv om de foreslåede regler om fremlæggelse og indkaldelse af de berørte grundejere medfører øget administrativt besvær for vejbestyrelserne, må det kunne tiltrædes af alle parter, at grundejerne får lejlighed til at udtale sig, forinden endelig beslutning om pålæg af vejbidrag træffes.

Under folketingsbehandlingen kan der være grund til at se nærmere på en række enkeltheder i lovforslaget. Som fremhævet i ministerens fremsættelse er hovedlandevejene, der fra 1. april 1972 fuldt ud finansieres af staten, undtaget fra lovforslagets bestemmelser. Som motivering herfor angives, at det ikke skønnes rimeligt at pålægge grundejerne ved disse veje, der primært betjener den gennemgående trafik, vejbidrag. I princippet må denne tanke være rigtig, men kendsgerningerne er, at mange hovedlandeveje i dag løber gennem byer eller bymæssige bebyggelser, og at disse veje ikke ad-

skiller sig væsentligt fra landeveje, eller endog biveje af høj standard, hvortil vejbidrag opkræves. Det må forventes, at der kan gå endnu mange år, før disse gennemfartsveje er afløst af facadeløse omfartsveje omkring byer og bebyggelser, og indtil dette er gennemført, vil det være uforståeligt for grundejerne i disse områder, at en ejendom beliggende ved en hovedlandevej skal slippe for vejbidrag, når en tilsvarende ejendom ved en landevej i samme bysamfund skal betale sådanne bidrag, måske endda af betydelig størrelse. Det må derfor nøje overvejes, om tiden er moden til at undtage hovedlandevejene fra lovens gyldighedsområde, da det må være en forudsætning, at lovregerne er forståelige for borgerne.

Af lovforslagets § 16 fremgår det, at ejeren af en ejendom, der benyttes til landbrug, skovbrug eller gartneri, og som ikke er udstykket i parceller, kan forlange udsættelse af betalingen og forrentningen af den del af vejbidraget, der overstiger bidraget for en almindelig bebygget parcelhusgrund i det pågældende område. Denne bestemmelse hidrører fra vejlovsudvalgets udkast fra 1964 og begrundes med, at de pågældende ejendomme ikke i første omgang vil have samme interesse i kostbare offentlige vejanlæg som mere intensivt udnyttede ejendomme, f. eks. industrivirksomheder og parcelhuse.

På grund af de forpligtelser, som den i den mellemliggende tid gennemførte lov om by- og landzoner har pålagt kommunalbestyrelserne i form af etablering af hovedforsyningsanlæg i byzonerne, bør det under folketingets behandling af lovforslaget nøje undersøges, om disse regler er tilstrækkeligt harmoniseret med de senere års lovgivning. Muligvis ville det være mere hensigtsmæssigt at lade zonelovens grænser være afgørende for betaling af vejbidrag, således at dette pålægges og normalt forfalder til øjeblikkelig betaling på ejendomme beliggende i byzone, medens ubebyggede arealer i landzone normalt ikke pålægges vejbidrag.

Klagebestemmelserne i lovforslaget § 19 er udformet i overensstemmelse med § 9 i privatvejslovforslaget, og af hensyn til ønsket om en forenklet administration bør det på samme måde som nævnt under første behandling af privatvejslovforslaget undersøges nærmere, hvorledes klageadgangen